SVENSKA CANADA TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH PAPER IN CANADA.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ÅRG. (Year) 23. LÖSNUMMER 5 CENTS. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 31 MARS, 1915. 8 SIDOR. NO. 13

Prov. Library Jan. 16 Winnipeg

Från fronten.

Speciellt för Sv. Canada-Tidningen

Mr. J. A. Haglund har åter tillskrifvit Svenska Canada Tidningen i ett bref, dateradt d. 8 februari i Tannton, England, hvarest han vistades på en veckas permission. Mr. Haglund berättar, att han där af en nyförvärfvad kamrat, som varit ute vid fronten, som sjukskötare, men hvilken på grund af sjukdom blifvit hemsänd till England, fått taga del af dennes dagboksteckningar öfver erfarenheterna under det stora återtåget från Mons samt en tid därefter. Dagboksskrifvarens namn är Thos. Herman, och tillhör han Englands reguliära trupper. Mr Haglund har sändt oss en del af dagboksanteckningarna, hvilka i öfversättning te sig sålunda:

Jag hade ej den minsta aning om, att jag skulle få vara en af de khakiklädda gossarna, hvilka skulle deltaga uti detta stora krig. Jag var i Aldershot, när krigsförklaringen kom, och jag såväl som alla de öfriga soldaterna voro i stor förväntan att få se mobiliseringsflaggan hissas å högkvarterets bygnad. Riktigt nog, den 4:e aug. svajade den öfver ofvannämnda bygnad. Det blef lif och rörelse i vårt läger, reservister strömmade in från de närbelägna städerna för att ställa sig i ledet till vårt lands försvar. Jag fick order om att rapportera till chefen för "the Army Service Corps". De hade slagit läger å Redan Hill, hvarest de väntade på orders. Det regnade under 4 dagar, och våra tält begynte läka. Vi voro dock alla vid godt mod. Vi voro mer än ifriga att få resa öfver den Engelska kanalen och komma i handgemäng med fienden. Det glädjande budskapet om vår afsegling kom till sist, och kl. 4.30 e. m. den 16 aug. afreste vi till Southampton. Vi anlände till denna plats strax efter middagen och blefvo genast sysselsatta med att bära ammunition, proviant m. m. ombord på det fartyg, som skulle föra oss öfver. Några timmar därefter voro vi ute i kanalen, ingen af oss hade någon aning om, till hvilken plats vi voro destinerade annat än att det endera var Belgien eller Frankrike.

Det tog S. S. Stuart Prince 24 timmar att gå från Southampton till Rouen; det var nämligen dit färden gick. Vi hade en angenäm resa, och under det att vi ångade uppför Seine, emottogo vi hjärtliga hurrarop och välkomsthälsningar från den franska befolkningen. Vid hvarje liten plats, som vi gingo förbi, hördes hundratals strupar utropa "Vive l'Angleterre!" När vi landstego i Rouen, blefvo vi nästan bestormade af platsens innebyggare. De voro villiga att ge oss nästan allt, hvad de ägde, och om vi höllo knapparna å våra uniformer kära, behöfde man vara kvick i vändningarna, annars blefvo de snart afskurna af en fransk "mademoiselle". De voro ifriga att erhålla dem som minnen.

Vi landstego och blefvo sända till base No. 2, hvarest vi stannade under vår vistelse i Rouen. Vi lämnade Rouen per järfväg och reste så långt som till St. Quinten. Vi stannade där en dag, men trängde oss nästa dag fram till Aulogne, en liten stad på gränsen, halfvägs mellan Mons och Maubeuge. Vi fortsatte vår marsch med Mons som mål. Den 25 aug. mötte vi på 2 divisioner af våra egna trupper. Vi blefvo upplysta om, att de voro stadda på reträtt, men blott för att upptaga en bättre och förmånligare plats. Det började nu bli hett om våra öron, ity att tyskarna ansatte oss ganska hårdt. Jag jämte en del andra R.C.M.C. sysselsatta med att hjälpa sårade i en trång gränd, när en howitzer exploderade i närheten af oss, dock utan att skada någon. Detta var min första erfarenhet om huru det kändes att vara under fiendens eld. Under de första 15 minuterna var jag nervös och olika tankar gade genom min hjärna. Trots explosionen fortsatte vi med vårt arbete.

Vårt eget artilleri var beläget en half mil bakom oss och upphöll en radig eld mot fienden. Striden var nu i full gång och shrapnels haglade omkring oss. Detta fortgick under cirka 4 timmar, när vi erhöllo order att retirera. Vi forslade våra sårade till järnvägsvagnar, som voro i närheten. Men blefvo själfva befallda att marschera med vårt infanteri. Vi retirerade under 2 dagar och en natt. Under denna tid hade vi blott 2 biskuits per man att förtära. Det är onödigt att nämna om huru glada vi voro, när vi fick befallning att stiga på ett järnvägståg, ty våra fötter voro opsvällda och våra lemmar värkte af trötthet.

Jag fick upplysning om hvad som försiggått under min vistelse å tåget och hvarför vi voro på återtåg, det era återtåget från Mons. Saken var troligen den, att våra trupper voro tvungna att anfalla fienden med 80 tusen man i centern af slaglinjen, under det att fransmännen skulle anfalla fiendens båda flanker. I stället för att finna fransmän å våra sidor, funno vi tyskarna. Vi voro 80 tusen man starka, medan tyskarna hade närmare 100 tusen. Vi voro i fara att bli omringade och måste därför retirera. Mången af oss föll af trötthet, för att ej uppvakna mer; andra blefvo tillfångatagna, ity att tyskarna voro alltjämt i hälarna på oss. Jag såg hundratals kraftiga ynglingar, som verkligen sofvo under det att de marscherade. För min egen del var jag mer än en gång villig att stupa, sak samma hvad följden blef. Men våra präktiga officerare höllo oss vakna. Till och med vår brigadgeneral gjorde allt för att sätta ett exempel för sina gossar. Större delen af den engelska armén hade nu varit på marsch undr närmare 4 dygn. Jag tillhörde den division, som ej fick tillfälle att nå Mons, och behöfde därför ej uthärda så mycket som de öfriga Fransmännen, som skulle ha hjälpt oss, anlände två dagar för sent. Orsaken därför är hemlighållen till krigets slut, men att sakerna ej voro, som de borde, kan man lätt förstå, ity att de två franska generalerna, som kommenderade, blefvo skjutna såsom förrädare.

Nåväl, vi anlände till St. Quinten igen den 29 aug. och stannade där till midnatt, och vi hade blott tid att packa oss iväg igen, ity att vi voro föföljda af en öfverlägsen och talrikare fiende. Vi stannade nu ej förr än vi anlände till Rouen, och här erhöllo vi vidare upplysningar om hurusom Smith-Dorrin utförde detta beundransvärda återtåg, och vi voro allesammans tacksamma för att ha undsluppit med så många män kvar ur, låt mig säga, dödens käftar. När denne präktige general blef upplyst om, att engelsmännen voro ensamma om att upptaga striden mot den talrika fienden, gaf han genast befallning om att sprida våra trupper i kompanier öfver alla höjder i närheten af Mons. Följden var att tyskarnas flygmaskiner, som flögo öfver oss, ej kunde få klart för sig huru stor vår styrka var, ity att de sågo oss öfverallt, men ej kunde uträkna vårt antal. Om vi hade börjat strid med fienden, hade antagligen ingen af oss kommit undan med lifvet.

Vi stannade i Rouen till den 31:a aug., när vi erhöllo order om att afresa till Le Havre. Vi inlöpte i denna

(Forts. å sid. 5.)

Från världsutställningen.

Svenska Canada-Tidningens specielle korrespondent i San Francisco beskrifver aviatören Lincoln Beachys sorgliga slut.

Glädjestaden draperas med sorgflor.

San Francisco, d. 22 mars 1915.

Söndagen den 14 denna månad var en märkesdag på utställningen. Lincoln Beachy, den unga framstående aviatikern, världsbekant, trots sina 27 lefnadsår, skulle verkställa en proflygning med en ny maskin — och alla ville vara med om detta vackra skådespel.

Låt mig säga, att Beachy var publikens, synnerligast damernas gunstling och favorit — v a r säger jag, ty Lincoln Beachy ä r icke mera. Dag efter dag hade Beachy bidragit till utställningens attraktionskraft genom sina om djärfhet och skicklighet vittnande luft-exkursioner. Han var visserligen af själ och hjärta hängifven sin konst och intresserad af sitt yrke. Men äfven om han älskade att lefva i luften, de blåa skyarna där ofvan, så lefde han dock icke af luft. Konsten betalar sig för några få dödliga — åtminstone gjorde den så för Beachy. Det hviskade, att hvarje flygning inbrakte honom $1,000 — huru som hälst, det faktum att han efterlämnar, enligt tidningarna, "several hundred thousands" utgör i och för sig ett bevis, att de högre luftregionerna ingalunda sakna "guldfält".

En strålande vacker sommardag var söndagen den 14 mars och äfven jag ville passa på tillfället, att se något ovanligt, ernande slå "två flugor i en smäll" så "gångade" jag då med tillhjälp af elektrisk dragkraft till utställningen efter intagen dinner — med flygmaskiner och svenska utställningsobjekt i tankarna. Men det var bestämdt i ödets rådkammare, att gamla "Sweden" ej denna gång skulle få tag i min fantasi och inspiration. I stället fick jag se utställningen i ett nytt ljus — glädjestaden draperad med sorgflor.

Dagen hade sin särskilda betydelse för Beachy. Han kunde i dag se tillbaka på en karrier af 10 år som flygman. En dylik årsdag hade helt säkert både dagrar och skuggor att uppvisa; att döma af särskilda uttalanden af Beachy till en del vänner kort före sin sista flygtur, tycktes han hafva en aning om, att dödens skuggor begynte tätna kring hans hufvud.

Kl. 3 e. m. verkställde den berömde flygmannen sin första tur med sin nya maskin. Graciöst och behagligt höjde sig den ödesdigra luftseglingsapparaten mot rymderna. Fem gånger gjorde han sina berömda "loop the loop" — dessa luftsprång, hvilka alltid väckt åskådarnes förtjusning. Allt syntes hafva passerat "all right", men fackmän hade observerat en något oregelbunden svängning af planet, som icke bådade något godt, så mycket mera som motorn redan vid starten hade "krånglat". Emellertid nedsteg Beachy lyckligt, men noggranna observerare tyckte sig observera en viss nervositet hos honom, som tidigare icke blifvit förspord.

Synbarligen var han orolig. Han kände icke den nya maskinen likaväl som den gamla, men ärelystnaden dref honom framåt — mot hans död. En intim vän, som iakttog honom vid tillfället för den andra uppstigningen, ungefär ¼4 e. m., har efteråt förklarat, att hans blick och utseende, då han höjde sig från jorden, var bilden af en man, som föres till sin afrättning. Det var icke första gången, som en falsk ambitionskänsla dref en man till hans undergång.

Högt mot det blå — ända till 6,000 fot — reste sig aeroplanet. En pinsam tystnad rådde i den stora åskådaremassan — beundran och njutningen af luftseglatsen syntes uppenbarligen vara blandad med starka känslor af oro och fruktan för seglarens öde. Och oron visade sig snart alltför väl grundad. Tvenne gånger kunde åskådarne observera en slingring af monoplanet, en rullning, som icke tillhörde det normala. Tvenne gånger tystnade ljudet från flygapparaten, utvisande, att motor eller propeller voro i olag. Och slutligen — hvilken fasansfull blick! Likt en dödsskjuten fågel lägger planet sina vingar tillsammans och innan åskådarena ens fullt hunnit fatta situationen, ses maskinen med blixtens hastighet närma sig jorden — och nu förstod litet hvar, att utställningsglädje inom få sekunder skulle vara förbytt till utställningssorg.

— — — —

Flygmaskinen hade nedfallit i grundt vatten i närheten af utställningsplatsen. Den långa, blixtsnabba färden i förening med maskinens tyngd, hade förorsakat, att den vid fallet nedgräft sig cirka 40 fot i gyttjan. Detta var slutet på Californiens och San Franciscos stolthet — flygmannen Lincoln Beachys lefnadssaga.

Med pomp och ståt fördes stoftet till sitt sista hvilorum, men vid grafven står en ålderstigen moder med krossadt hjärta och en tröstlös fästmö gråter förtvifians brännheta tårar öfver honom, som skulle dela hennes lefnadsöden. O, hvad lifvet ibland är grymt och hårdt! "Om morgonen likna de gräset, som frodas. Det blomstrar upp och frodas om morgonen, men om aftonen afhugges det och vissnar."

Men Californiens sol lyser klar och varm och sagan om ett människoöde skall snart vara förgäten — länkadt till skuggorna från de dödas värld.

E. J. Carstein.

FRUKTANSVÄRD HOTELLBRAND.

Hotell d'Angleterre i Köpenhamn härjadt af eld.

Vid half 4-tiden på morgonen d. 11 mars alarmerades brandkåren från Hotel d'Angleterre vid Kongens Nytorv i Köpenhamn, enär eld utbrutit i köket. Då elden såg ut att vilja sprida sig och angripa hela bygnadskomplexet, fingo brandkårens alla afdelningar order att rycka ut. Brandchefen ansåg sig vidare böra rekvirera stadens samtliga disponibla sprutor. Trots dessas energiska arbete spred sig elden mer och mer, och vid 7-tiden slogo lågorna med sådan kraft ut genom fönstren, särskildt i den flygel, som vetter åt Hovedvagtgade, att branden kunde ses öfver hela Köpenhamn.

Vid 8-tiden på morgonen var hela taket på den flygel af Hotel d'Angleterre, som vetter åt Hovedvagtgade, kringvärfdt af lågor.

På gatorna voro resta fyra räddningsstegar och på gården två. På dessa fördes slangarna upp mot den brinnande bygnaden. Halfva Kongens Nytorv var afspärradt af polisen och brandkåren, hvarförutom militär hjälpte till med att ur hotellet utbära möbler och andra inventarier, hvilka ställdes på torget.

Flera af hotellets gäster, däraf en del svenskar, räddades i sista stund. Deras kläder och andra medförda tillhorigheter förstördes af elden. Personalen, som hade sina rum längst upp, måste, då lågorna slogo fram ur takvåningen, fly hals öfver hufvud, lämnande alla sina tillhörigheter i sticket.

Vid 10-tiden var man herre öfver elden. Flygeln mot gården var då fullständigt nedbrunnen från taket till första våningen, och i flygeln mot Hovedvagtgade hade takvåningen härjats af eld, och de underliggande våningarna ända ned till första våningen fullständigt förstörts.

Skadan anslås i rundt tal till 1½ miljon kronor. Hotellet är brandförsäkradt för 2,500,000 kronor.

Explosionsolycka.

En ohygglig explosionsolycka i Stockholm, Sverige, kräfver fyra människors lif.

ETT KÄRLEKSDRAMA.

DE, SOM SÖKTE DÖDEN, LEFVA.

För andra gången på föga mer än ett par veckors tid har inom Stockholm timat en fruktansvärd explosionsolycka, hvarvid flera människor dödats och åtskilliga svårt skadats.

Natten till onsdagen d. 3 mars hördes från Kungsholmen en fruktansvärd detonation, som kom marken att darra vida omkring. Det var i huset nr. 11 Scheelegatan katastrofen inträffade. När personer som hört den skräckinjagande knallen skyndade till, funno de huset i fråga förete en bild af den rysligaste förstörelse, fönsterrutorna i alla fem våningarna voro slagna i spillror och gardinerna hängde i trasor ut därigenom, dörrar och portar voro slitna i spillror och stora stenar ur sockeln slungade ut öfver gatan. Förödelsen inskränkte sig dock icke endast till nr. 11, äfven de närliggande husen, nr. 9, 13, ja till och med nr. 15, alla på samma sida om gatan, voro mer eller mindre ramponerade. Samma var ock förhållandet med de hus, som ligga midt emot, på andra sidan gatan.

Från det hemsökta huset hördes några ögonblick efter explosionen skärande skrik och nödrop, och från källarvåningen vältrade sig ogenomträngliga pelare af rök och kalkdamm hvirflande upp genom luften.

Skyndsamt allarmerades brandkåren, som med vanlig berömvärd hastighet var på ort och ställe. Samtidigt med brandkåren anlände också ambulansen.

På grund af gaslukten, låg det nära till hands antaga, att det varit en gasexplosion, som framkallat denna fruktansvärda händelse. Och det var tydligt att den ägt rum nere i källaren i något af de rum, som befunno sig till vänster om portgången. Vid explosionen hade den dörr, som ledde till källarvåningen och var belägen på inre sidan åt gården, slitits af sina krokar, och trots den var af cirka en half till en tredjedels centimeter tjockt järn rifvits af på midten som hade den varit af papper. Sedan bekräftades äfven, att det varit gas som exploderat. Och det som gör den tragiska händelsen ännu mer tragisk, är att den orsakats af ett par olyckliga människors kärleksdrama.

I lägenheterna till vänster om portgången var förödelsen allra störst. Golfvet var nedfallet i källaren. I lägenheten mot gårdssidan bodde en smed Törnblom med familj, nyligen inflyttade. Hos dem innebodde en broder till Törnbloms hustru, en ung smed Erik Persson. I en liten lägenhet mot gatan bodde en sömmerska, fröken Lundberg. Bland spillrorna i källaren anträffades nu dessa. Fru Törnblom var död, likaså brodern, Erik Persson. Makarna Törnbloms enda barn, en fem månader gammal flicka, Ingrid Linnea, återfanns efter mycket letande som död. Mannen, Karl Törnblom själf var vid lif; men svårt skadad. Han fördes omedelbart till sjukhus i en af de fyra tillstädeskomna ambulansvagnarna. Fröken Lundberg var likaledes mycket svårt skadad, men i alla fall vid lif, då hon fördes till sjukhuset. Hon dog dock kort efter ankomsten dit.

I lägenheterna till höger om portgången bodde en järnarbetare Alfred Johansson jämte hustru och en ung son, som är brefbärare. Alla tre blefvo skadade, sonen och modern ganska svårt, ehuru det ej torde vara lifsfarligt. Sonen slungades mot fönstret och blef hängande där. Fru Johansson erhöll en del krossår, äfvensom inre skador. Johansson själf hade begrafvits under den nedrasande kakelugnen, men lyckligtvis skyddats af sänggafveln, under hvilken han först hamnat. I ett rum, som de hyrde af Johanssons, bodde ett par gamla tvätterskor Britta Håkansson och Anna Eriksson. Båda dessa hade också skadats. Lindrigast sluppo ett par gamla makar Petterson undan, som också bo på nedra botten.

I ett af källarrummen anträffades af räddningsmanskapet en 21-årig metallarbetare Hjalmar Pettersson, boende tre trappor upp i huset, samt hans fästmö, en 19-årig flicka Greta Holm. Han var jämförelsevis lindrigt, hon däremot svårt skadad och sanslös, då hon anträffades. Båda fördes i ambulansvagn till Serafimerlasarettet.

Enligt hvad barndomsvänner till Hjalmar Pettersson och Greta Holm berättat, hade de båda sedan länge hyst en djup känsla för hvarandra. Hjalmar skulle emellertid af anhöriga fått uppbära förebråelser för att han gått och fäst sig vid en flicka, då han vore ofärdig. Han var nämligen lam i ena benet på grund af barnförlamning i unga år. Detta anses ha gått honom till sinnes. Han arbetade sedan i höstas hos en plåtslagare Jakobsson på Kungsholmen. Och som en duktig och

(Forts. å sid. 8.)

Världskriget till lands och sjös.

De allierades flotta har förnyat operationerna vid Dardanellerna. — Österrikiska nederlag i Karpaterna. — Stilla på västfronten.

Tyska krigsfartyg på väg till Åland.

Onsdagen den 24 mars.

En stor drabbning förestår i Karpaterna. 750,600 ryssar hafva samlats för att deltaga i denna strid.

Tyskarna hafva bombarderat Reims. En tysk aviatör nedsläppte bomber på staden och dödade tre af den civila befolkningen. I Champagne-regionen hafva fransmännen gjort smärre framsteg.

Officiellt meddelas från Petrograd, att tyskarna börja öfvergifva belägringen af Ossoziec. Elden från belägringsartilleriet börjar blifva svagare och flera tyngre belägringskanoner hafva dragits därifrån.

Ryska krigsdepartementet har meddelat, att 9 generaler, 93 officerare af generalstaben och 2,500 andra officerare samt 117,000 man föllo i ryssarnes händer, då Przemysl föll i ryssarnes våld. Tyskland erkänner att fästningens fall är ett hårdt slag, och att tyskarnes reträtt på norra fronten kan väntas.

Sir John French, som kommenderar de brittiska trupperna på den västra fronten, har uttalat den åsikten, att kriget icke kommer att vara länge. Han förutspår en afgörande seger af de allierade i den allra närmaste framtiden.

Italien befäster Dodekanereöarna. I österrike anser man det oundvikligt, att Italien kommer att inblandas och bereder sig därpå.

Från Petrograd meddelas officiellt, att ett anfall af tyskarna på stranden af Niemen vid Mariampol tillbakaslagits, och att de ryska trupperna fortfarande haft framgång i östra Karpaterna.

Den ryska flottan har varit aktiv i Svarta hafvet. Flera turkiska fästningar i Mindre Asien hafva bombarderats, och transportfartyg sänkts. I Konstantinopel är man öfvertygad, att forten vid Dardanellerna icke kunna hålla sig mycket längre. Allt tyder på att den allierade flottan snart ämnar göra ett anfall.

De turkiska trupper, som opererat mot den egyptiska staden Suez hafva slagits.

Underrättelse om att väldiga truppmassor samlats nära den italienska gränsen har mottagits i Rom.

En styrka af allierade trupper har landsatts på halfön Gallipoli.

Den canadensiska divisionen i Frankrike har haft det jämförelsevis lugnt under de senaste dagarna. Trupperna hafva varit utsatta för mer eller mindre häftigt bombardement, men lyckligtvis hafva endast få stupat.

Af Princess Patricias första officerare hafva åtta dödats och 13 sårats eller som invalider sändts till England. Löjtnant A. M. Gow, som blifvit lätt sårad, har återvändt till fronten.

De franska och brittiska krigsfartygen förnyade anfallet på Dardanellerna i dag i gryningen. Nio af de största fartygen ingingo i sundet.

Turkiska truppers nederlag i en två dagars drabbning med ryssarna har tillkännagifvits i en rapport från hufvudkvarteret i Kaukasus.

Torsdagen den 25 mars.

Omkring en half miljon österrikiska trupper hafva nu samlats i södra Tyrolen och Trentino, där den s. k. strategiska organisation, som anses nödvändig som försiktighetsmått, de senaste fjorton dagarna pågått med feberaktig aktivitet, hvilket tyder på att en invasion snart kommer att ske.

Telegram från Athen gifva vid handen, att de allierade transporterna hafva nått Dardanellerna i tillräckligt antal för att tillåta landsättandet af de första trupperna på halfön Gallipoli.

Turkarna befästa positioner nära Adrianopel, då de frukta ett anfall af Bulgarien.

Fäktningen i Belgien börjar blifva aktiv än en gång, och man förmodar, att tyskarna beslutat ett nytt försök att bryta sig igenom de allierade linjerna på denna del af krigsteatern.

Den första strategiska frukten af intagandet af den galiziska fästningen Przemysl är en ökad häftighet af den ryska offensiva rörelsen mot Karpaterna, där många fångar lära hafva tagits.

Officiella franska rapporter omtala, att tyskarna gjort nattliga anfall vid Notre Dame de Lorette, men att dessa anfall totalt misslyckats. Från Petrograd meddelas, att häftiga strider försiggå i norra Polen och Karpaterna.

Sjöofficerare förklara, att flytminor nu utgöra det hufvudsakliga hindret vid Dardanellerna, i det forten betydligt försvagats.

Fem brittiska aviatörer hafva anfallit och bombarderat undervattensbåtar, som voro under bygnad vid Hoboken, nära Antwerpen. Två af de anfallande måste återvända på grund af det dimmiga vädret, men de tre öfriga nådde målet och nedsläppte fyra bomber hvardera på undervattensbåtarna. Man tror, att stor skada anställdes.

Canadas krigsdepartement har be-

Amiral John M. de Rodeck, som för befälet öfver den allierade flottan vid Dardanellerna, allt sedan amiral Carden insjuknade. Amiral Rodeck är irländare af svensk härkomst. Han inträdde i flottan år 1875, och 1912 blef han amiral.

tensbåten U-29, som nyligen torpederat en hel del brittiska handelsfartyg, sänkts.

Officiella rapporter från Petrograd omtala viktiga segrar öfver österrikarna i Karpaterna, där nära 6,000 fångar tagits.

Krigsmaterial för minst $95,000,000 hafva beställts i Canada af de allierade.

Den amerikanska hjälpkommissionen i Belgien och franska delegater från norra Frankrike hafva arrangerat underhåll af 250,000 svältande civila fransmän bakom de tyska linjerna.

En holländsk ångare Medea har sänkts vid Beachy Head af en tysk undervattensbåt. Besättningen räddades.

Flera tyska officerare i den turkiska armén hafva tagit afsked och lämnat landet som följd af turkarnes hotande hållning.

Konung George af England har aflagt besök vid flottstationen vid Harwich.

Lördagen den 27 mars.

Sedan drabbningen vid Neuve Cha-

(Forts. å sid. 4.)

Valrykten.

Skola dominionval äga rum d. 14 juni?

Sir Richard McBride, British Columbias premierminister, anlände i torsdags till Ottawa. I samband med hans besök i hufvudstaden, skref "Ottawa Citizen" (independent konservativ) samma kväll:

"Starka rykten om val göra idag sin rond i kretsar, som stå nära dem, hvilka makten äga. Det uppgifves, att man kommit till det beslutet att icke vänta till en ny session, icke ens till hösten, utan gå till folket tidigt i sommar. Valdagen blir antagligen måndagen den 14 juni eller någon dag i samma vecka."

Samtidigt uppgifves, att den konservativa splittringen i McBrides järnvägspolitik i British Columbia är en viktig faktor i den lokala situationen, och att man ligger i underhandling om att skaffa Sir Richard en federal portfölj, troligen som inrikesminister, att efterträda Hon. dr Roche, hvilkens hälsa icke är den bästa.

Om dagen för provinsvalet i British Columbia har man sväfvat i okunnighet i flera veckor. Detta beroende på partisplittringen i järnvägspolitiken, i det femton af premierministerns trogna vägrat att understödja honom i denna fråga. En at hans opponenter är attorney-general Bowser, ehuru denna nekat, att han varit betänkt på att afgå. Om Sir Richard McBride erhåller en portfölj i Ottawa, är den uppfattningen ganska allmän, att mr. Bowser blir kustprovinsens ledare

UR SENASTE SVERIGE-POST.

Stora förskingringar. — Åter klatsch. — Häftig eldsvåda. — Folkbankens affärer.

— Verkställande direktören i Luleå fol- och materialhandel, O. Lidner, har hos polisen anmält sig såsom delaktig i en förskingringsaffär, genom hvilken han och ryske vice konsuln Palmgren åtkommit omkring etthundra tusen kronor af bolagets medel. Palmgren lär f. n. befinna sig i Trondhjem. Bedrägerierna ha pågått under sju års tid. Palmgren har varit styrelseledamot i bolaget, hvilket nu inställt sina betalningar. Palmgren har, meddelas det senare, blifvit häktad i Trondhjem och afförts under bevakning till Luleå.

— Karlskrona-Tidningen berättar att skandalbladet Klatschs redaktör, A. Ståhle, d. 4 mars fick sin andra afbasning. Trots stryk, förmaningar och bojkott hade han i alla fall d. 3 mars utgifvit ett nytt nummer med liknande innehåll som i de föregående. Ett antal af 26 Karlskronabor, denna gång i hufvudsak civila personer, hade nu tagit saken om hand. Vid nitotiden på morgonen greps Ståhle vid Borgmästaregatan, bars in i en portgång och pryglades med betonger och en rotting, som han själf tagit med sig. De 26 bestraffarna ha inlämnat en förteckning å sig själfva till polisen.

— Dagens Nyheters Boden-korrespondent telegraferade d. 6 mars några minuter före tidningens pressläggning följande: Klockan tre i natt utbröt i Boden en häftig eldsvåda i det trevånings trähus som inrymmer Stora biografteatern. Huset innehåller också samhällets största skoaffär. Elden är mycket våldsam och såväl banken som postkontoret anses starkt hotade.

— Förhandlingarna mellan Stockholms folkbank, ett bankinstitut i Stockholm och riksbanken om belåning af en del värdepapper för att bereda tillfälle till en första utbetalning åt Folkbankens insättare ha d. 5 mars slutförts. Folkbankens likvidatorer ha nämligen utsändt ett meddelande att å insättarnas i banken innestående medel, med därpå pr 31 december 1914 inräknad ränta, en utdelning af 25 procent från och med den 15 mars skulle äga rum. Folkbanken erhåller af Norrlandsbanken mot säkerhet af inteckningar och aktier ett lån på 700,000 kr., hvilka medel återigen försträckas af riksbanken mot det att Norrlandsbanken ställer sig delcredere för beloppet. Genom denna försträckning sättes Folkbanken i stånd att utbetala en fjärdedel af de inlånta medlen, hvilka uppgå till c:a 4,750,000 kr, d. v. s. banken kommer nu att utbetala omkring 1,188,000 kr.

Bordens moder död.

Mrs. Borden, moder till premierminister Sir Robert Borden, afled tidigt i tisdags morse i sitt hem i Grand Pre, N. S., i en ålder af 99 år.

Hundra miljoner.

Krigsanslagsbillen om ett hundra miljoner dollars att täcka kostnaden för Canadas deltagande i kriget erhöll i måndags tredje läsningen i underhuset i Ottawa.

Inhiberad expedition.

Den föreslagna expeditionen af svenska sportsmän till Panama-Pacific-utställningen i San Francisco, som skulle företagas under augusti månad i år, kommer ej till stånd, enligt telegrafisk underrättelse.